

De jeugd van...

MARIANNE VAN WIJNKOOP

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Marianne van Wijnkoop (67). De bekende castingdirector had een verdrietige vroege jeugd. Ze groeide daardoor niet op bij haar ouders, maar bij haar opa en oma. Op haar negentiende belandde ze in bed met Ramses Shaffy...

DOOR FRANK WAALS
FOTO'S JAN JELLE DE BOER, E.A.

Marianne van Wijnkoop werd 22 december 1945 geboren als Marianne Bosscher in het Onze Lieve Vrouwen Gasthuis te Amsterdam. Haar huidige achternaam kreeg ze pas vele jaren later dankzij haar echtgenoot Jeff van Wijnkoop. Marianne groeide op in de Pieter Aertszstraat en de eerste jaren leek alles thuis pais en vree met vader Jan, moeder Leny en broertje Hans. Dat veranderde toen Marianne zes jaar oud was en haar ouders besloten om uit elkaar te gaan. Het bleek niet meer te werken tussen pa, een stugge Fries, en ma, die al snel na de breuk weer een nieuwe liefde vond en opnieuw moeder werd. 'Die scheiding bracht nogal wat tweegg bij ons als kinderen', vertelt Marianne. 'Mijn twee jaar jongere broertje Hans en ik werden ondergebracht bij familie in Friesland. Gelooft me, dat was gruwelijk. Die mensen spraken amper ABN,

'Ik lag al op mijn 19^e met Ramses in bed'

De 8 maanden jonge Marianne.

Marianne in 1969 met Ramses Shaffy in bed.

Op 7-jarige leeftijd.

ze uitten zich alleen in het Fries. Op school zat ik in een klas met alleen maar Fries sprekende kinderen. Dat maakte dat ik me weleens alleen voelde. Al had ik natuurlijk wel Hans, over wie ik me een beetje als een moeder ontfermde.'

Zwaar katholiek

Marianne: 'Een klein jaar later werd de scheiding tussen mijn ouders definitief uitgesproken en verkasten we naar het zuiden. Ik kwam bij mijn opa en oma van mijn moeders kant te wonen en Hans trok in bij onze vader. Ik kwam nooit meer bij mijn ouders te wonen. Mijn vader heeft me nooit exact willen vertellen waarom niet. Hij beloofde het te vertellen als ik oud genoeg zou zijn, maar ook toen dat moment was aangebroken, hield hij de boot af. Veel te gecompliceerd allemaal, zo was zijn mening. Mijn vader bleef ik nog wel zien op zondag, omdat ik mijn kwartje zakgeld per week

natuurlijk niet wilde mislopen, haha. Mijn moeder heb ik in die jaren vrij weinig gezien. Op verjaardagen kwam ik uit een soort plichtbeseff lang, maar dat was het dan ook. Misschien waren Hans en ik wel gewoon een ongelukje. Ik denk niet dat ik daar ooit nog achter kom.' Wat Marianne wel met zekerheid kan vaststellen, is dat ze een liefdevolle en warme opvoeding heeft gehad bij opa Hanny en oma Anna, die ze eigenlijk als haar ware ouders beschouwt. Door adequaat handelen van oma Anna kwam de jonge Marianne daar terecht. 'Mijn vader kon nog geen kop thee zetten, dus besloot mijn oma mij maar mee te nemen, haha. Mijn broertje kon daar wel heen, want mannen onder elkaar was toch anders, vond ze. Achteraf heb ik heel veel geluk gehad met de standvastigheid van mijn oma, hoewel mijn vader er ook eigenlijk niet zo heel moeilijk over deed. Vanaf mijn zevende heb

ik een meer dan geweldige tijd beleefd. Wat wel een omschakeling was, was dat mijn grootouders zwaar katholiek waren. Dat kreeg ik vanaf die dag dan ook met de paplepel ingegoten. Dat betekende dus elke dag naar de kerk. 's Ochtends naar de ochtendmis met een zakje brood mee en in een krant gewikkeld een soort apothekersfles met thee erin. Ik ruik die geur nu nog.'

Assistente van Prins Bernhard

Als puber had Marianne ook wel eens woorden met haar 'tweede ouders'. Vooral met opa kon ze flink in discussie raken. 'Het was een hardwerkende man met een eigen taxibedrijf. Hij deed altijd zijn eigen administratie aan dit bureau', aldus Marianne, wijzend naar een antiek bureau met rolluik dat nog steeds in haar woonkamer staat. Erboven hangt een mooi portret van haar geliefde grootouders. 'Oma was ook zo'n lief mens. Ze bezocht

vaak oudere mensen namens De Zonnebloem en dan mocht ik mee. Dan kocht ze een bloemetje of maakte ze een babbeltje. Ook de ouders van mijn opa, die onder ons woonden, heeft ze tot het laatst toe verzorgd.' Op zestienjarige leeftijd, toen Marianne de middelbare school had afgerond, wilde ze direct door naar de toneelschool. Daar was ze echter nog te jong voor en bovendien had ze geen hbs gedaan, wat toch wel gewenst was voor een dergelijke opleiding. Ze besloot daarom, zo groen als gras als ze was, aan het werk te gaan. 'Mijn eerste job was meteen die van 'jongste bediende' van prins Bernhard

In 1960 op de Dam met goede vriendin Ellen Elrich.

bij de Fondation Européenne de la Culture, een stichting met de prins aan het hoofd. Als jongste bediende moest ik dan om de twee weken naar paleis Soestdijk met het grote brievenboek, om deze door de prins te laten tekenen. Ik verdiende zo'n tweehonderd gulden per maand en kreeg daarbovenop dertig gulden kleedgeld omdat ik er tijdens die tripjes natuurlijk wel netjes uit moest zien. Ik weet het nog heel goed. Met het brievenboek onder mijn arm nam ik de trein vanaf Amsterdam naar station Naarden-Bussum, waar een hofauto mij dan kwam ophalen om me naar het paleis te brengen. Bij de poort salueerde de marechaussee altijd, aangezien ik natuurlijk ook wel een vriendin van prinses Marijke had kunnen zijn. Wisten zij veel. Ik werd altijd ontvangen bij een zij-ingang van het paleis, waar ik binnenkwam in het kantoor van de secretaris van de prins. Een beetje een saai en sombere kamer, zonder enige grandeur, waar het altijd rook naar boenwas. Maar ach, het was ook het kantoorgedeelte van het gebouw. Ik kreeg dan altijd een slap bakje koffie en wachtte rustig op de

Op 22-jarige leeftijd tijdens een feestje.

secretaris tot hij weer terugkwam met de brieven. Deze had hij ondertussen door de prins laten tekenen. Het was allemaal best spannend en ik was soms ook wel zenuwachtig, want zou ik de prins ooit zelf eens mogen ontmoeten? Helaas is dat er nooit van gekomen. Tijdens dat baantje heb ik ongeloflijk goed leren typen in verschillende talen. En het moest allemaal foutloos. Tipp-Ex en spellingcontroleprogramma's waren toen nog ver weg. Ik nam mijn taak heel serieus. Later heb ik nog kortstondig in het magazijn bij C&A gewerkt, een bijbaantje waarbij ik kleding op maat hing, en bij vanHaren heb ik een blauwe maandag schoenen ingepakt. Maar mijn eerste baan voor de prins was toch wel de leukste van allemaal. Daarna ben ik toch nog naar de toneelschool gegaan en uiteindelijk werd ik assistente van Rob du Mée bij Parkfilm. Ik heb in die tijd bij heel veel films

van Frans Weisz als secretaresse, regie-assistente of castingdirector gewerkt.

Op haar zeventiende leerde Marianne haar latere echtgenoot Jeff kennen, met wie ze tien jaar getrouwd zou blijven. Het was in de tijd dat de blondine het huis verliet om voor het eerst op kamers te gaan wonen.

Vrijscène

Marianne: 'Jeff werkte bij de Nederlandse comedy. Zodoende bouwde ik een vriendenkring met mensen uit het theater op', blikt Marianne terug. 'Op een avond in 1969 kreeg ik een telefoontje van regisseur Pim de la Parra met de vraag of ik interesse had in het spelen van een scène in de film

Liefdesbekentenissen, de volgende dag al. Men had mij kennelijk aanbevolen en een auditie was niet nodig. Pim vertelde me daarbij dat het ook nog eens een bedscène zou zijn met niemand minder dan Ramses Shaffy, die kort daarvoor de hit Sammy had gehad. Nou, je kon me wegdragen! Ik heb vervolgens de hele nacht niet geslapen en met krulspelden in mijn haar liggen wachten tot het ochtend was. Al heel vroeg meldde ik mij op een kamertje aan de Prinsengracht, waar een bed en cameraman Frans Bromet al gereed stonden. Ook de regisseur van die dag, Wim Verstappen, was klaar om te beginnen. De beste man heeft er altijd om bekend gestaan dat hij weinig uitlegde en ook niet al te veel met een script werkte. Dat was die dag niet anders. Ramses en ik moesten maar wat improviseren. Ramses kwam echter niet meteen

Netjes gekleed voor Prins Bernhard (1963).

opdagen. Tot zeker een uur of elf hebben we gewacht tot hij binnentrad. Snel moest hij de make-up in, want je kon aan hem zien dat hij die nacht flink was doorgezakt, zo vond ik tenminste. 'Halloooo', riep hij op zijn welbekende manier toen hij me zag. 'Eerst even een sherry drinken en een sigaretje roken, hoor. Wie ben jij?' Na kort kennis te hebben gemaakt was het tijd voor de opname en in een mum van tijd stond het erop. Ik was wel wat preuts, dus ik hield mijn broek aan en tilde het dekbed steeds weer een beetje over me heen. Volgens mij zie je dat ook terug in de film. Ramses zag dat en was direct duidelijk. Hij riep: 'Je lijkt wel een non met bergschoenen!' De vrijscène was gelukkig vrij luchtig en om twee uur in de middag stond ik weer buiten met honderdzeventenwintig gulden op zak. Later die dag kwam ik Willem Nijholt tegen in de Leidsestraat en zijn we direct het geld gaan uitgeven. Het moest op natuurlijk. 's Avonds namen we nog een afzakkertje in café Fiacre, een echte nichttent, en wie zat daar? Ramses! Jarenlang zijn we vrienden gebleven, met heel veel plezier. Tot aan zijn dood.'

In 1949 met broertje Hans.